

BESZÁMOLÓ

a Szerzői Jogi Szakértő Testület 2011. évi működéséről

I. A Szerzői Jogi Szakértő Testület szervezeti és működési rendje; a Testület megújítása

A Szerzői Jogi Szakértő Testület (a továbbiakban: a Testület vagy SzJSzT) a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: Szjt.) 101. §-ának (1) bekezdése szerint a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: SzTNH) mellett működik. A Testület tagjait az igazságügyért felelős miniszter a kultúráért felelős miniszterrel egyetértésben ötéves időtartamra nevezi ki. A legfeljebb kétszáz fős Testületnek, illetve a Testület tizenöt tagú elnökségének és elnökének a kinevezésére vonatkozóan a Testület szervezetéről és működéséről szóló 156/1999. (XI. 3.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 2. és 3. §-a tartalmaz további rendelkezéseket.

Az alkotói, előadóművészi és egyéb tevékenységi területeken szakismerettel rendelkező személyek köréből a szakmai szervezetek javaslatára, az SzTNH elnökének kezdeményezésére 2010. május 11-i hatállyal az igazságügyért felelős miniszter részben új összetételű Testületet (összesen 152 főt), illetve elnökséget nevezett ki, míg a Testület elnökének korábbi kinevezését megújította.

II. Elnökségi ülések

A Testület működését [a Korm. r. 4. §-ának (3) bekezdése alapján] figyelemmel kísérő és értékelő elnökség, amelyet a Korm. r. és az Ügyrend szerint évenként legalább egy alkalommal kell összehívni, 2011 folyamán két alkalommal tartott ülést (2011. április 12-én, 2011. szeptember 22-én). Az elnökségi ülések jegyzőkönyveit az 1. számú melléklet tartalmazza.

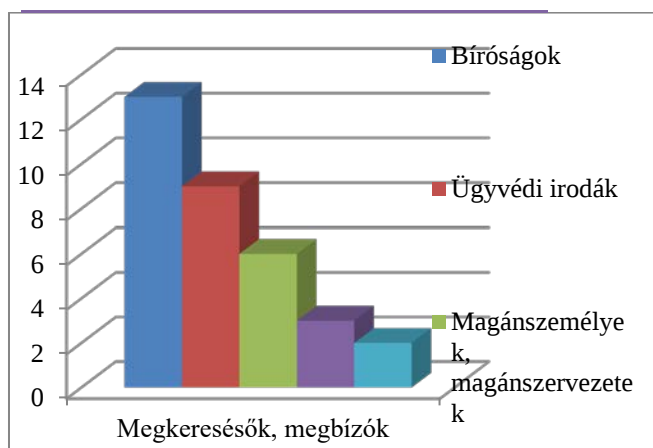
III. Megkeresések, illetve megbízások és az azok alapján született szakértői vélemények

Az Szjt. 101. §-ának (1) és (3) bekezdése, illetve a Korm. r. 1. §-a alapján, a Testület szerzői jogi jogvitás ügyekben felmerülő szakkérdésekben a bíróságok és más hatóságok megkeresésére, illetve – a felhasználási jog gyakorlásával kapcsolatos kérdésekben – peren kívüli megbízás alapján ad szakvéleményt.

2011. évben 33 (harminchárom) szakértői véleményadás iránti megkeresés érkezett az SzJSzT-hez, amely jelentős eltérést nem mutat a 2010. évben beérkezett 34 (harmincnégy) ügghöz

képest. A 2011-re áthúzódó, 2010-ben érkezett megkeresések és megbízások száma 8 (nyolc) volt, további 7 (hét) esetben kiegészítő szakvéleményt kértek.

Megkeresők, megbízók	Ügyek száma
Bíróságok	13
Ügyvédi irodák	9
Magánszemélyek, magánszervezetek	6
Rendőrhatóságok	3
Egyéb állami szervek	2
Összesen:	33

Bíróságoktól 2011. évben 13 (tizenhárom), a Nemzeti Adó- és Vámhivaltól, valamint a Budapesti Rendőr-főkapitányságtól egy-egy kirendelés érkezett. A fennmaradó 17 (tizenhét) megbízás magánszervezetektől (gazdasági társaságok, ügyvédi irodák), továbbá az Országos Rendőr-főkapitányságtól és az Országgyűlés Hivatalától származott.

Szakterület	Ügyek száma
Szép- és szakirodalmi művek	8
Építészeti alkotás és terv	6
Szoftver	5
Filmművészet	3
Hangfelvételek	1
Képzőművészet	2

Internet	1
Egyéb	7
Összesen:	33

A megkeresések és megbízások továbbra is gyakran kapcsolódnak az irodalmi művekhez, a számítógépi programalkotásokhoz, valamint az építészeti alkotások terveihez. Az egyéb kategóriát azon ügyek képezik, amelyek meghatározott műfaji besorolásba nem illeszthetők és/vagy egyszerre több szakterületet, műfajt érintenek.

Az SzJSzT által 2011-ben ellátott ügyekre vonatkozó kimutatást a 2. számú melléklet tartalmazza.

IV. A Testület szakmai tevékenysége

2011. július 13-án az Európai Bizottság kiadta Zöld Könyvét „Az audiovizuális művek európai unióbeli online terjesztéséről: a digitális egységes piac lehetőségei és kihívásai” címmel [COM (2011) 427 végleges]. A Bizottság által kezdeményezett konzultációs folyamatban a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (a továbbiakban: KIM) a kormányzati álláspont kialakítása érdekében a Testületet elnökét észrevételei megtételére kérte fel. A Testület elnökségi tagjai részére elektronikus levélben megküldött dokumentumra vonatkozó észrevételeit az elnök Zombor Ferenc, EU és Nemzetközi Igazságügyi Együttműködésért Felelős Helyettes Államtitkár részére határidőben, 2011. november 11-én megküldte.

A Testület társrendezőként vett részt a Művészeti szakszervezetek Szövetsége-Előadóművészi Jogvédő Irodája által 2011. október 19-20-án a Római Egyezmény elfogadásának 50. és a WPPT elfogadásának 15. évfordulója alkalmából Budapesten, a Magyar Tudományos Akadémián megtartott nemzetközi konferencián.

V. Változás a Testület vezetésében

2011-ben a Testület vezetésében személyi változások történtek.

A Testület elnöke, id. dr. Ficsor Mihály, 2011. október 14. napján – 2011. december 31-i hatállyal – tisztségéről lemondott, és az új elnök kinevezéséig terjedő időre dr. Sár Csaba elnökhelyettest kérte fel az elnöki teendők ellátására. Az elnök írásbeli lemondásáról az SzTNH elnöke az igazságügyért felelős minisztert az Ügyrend 10. pontja alapján írásban tájékoztatta, egyben a Korm. r. 3. §-ának (1) bekezdése alapján javaslatot tett az új elnök személyének kinevezésére 2012. január 1-jei hatállyal. Az új elnök – dr. Győri Erzsébet – kinevezésére már 2012-ben került sor.

A Testület titkárának, dr. Kiss Zoltánnak, az SzTNH-val fennálló kormánytisztviselői jogviszonya 2011. május 31-én megszűnt, megbízatását 2011. szeptember 15-ig látta el. Ezen időpontot követően a Testület ügyviteli teendőit megbízott titkár végezte. Az új titkár – dr. Tarr Péter – kinevezésére már 2012-ben került sor.

VI. Néhány tipikus, illetve jelentősebb ügy

1) Könnyűzenei művek refrénjének nagyfokú hasonlatossága

Az SzJSzT 02/2011. számú szakvéleménye két könnyűzenei mű refrénjét vizsgálta, amelyekkel kapcsolatban megállapította, hogy mindkét esetben olyan zeneműről van szó, amely az Szjt. 1. §-a (3) bekezdésének értelmében szerzői jogi védelem alatt áll. A szakvélemény megállapította, hogy a refrének dallama és akkordállománya (harmónia-kíséréte) gyakorlatilag azonos volt:

„A felvételek meghallgatása és a zeneművek vizsgálata alapján azonban megállapítható, hogy a két mű refrénje mind a dallam, mind a harmóniák, mind a ritmus, mind a mű hangulatát tekintve rendkívüli hasonlatosságot mutat, szinte összekeverhető. A két refrén dallamvezetése gyakorlatilag azonos, harmónia-kíséréte szintén, tempója, löktetése, hangulata ugyancsak. Kizárólag a szöveg mutat szignifikáns eltérést, ám aki felületesen hallgatja a két dal refrénjét, az nem tesz a zene alapján különbséget a kettő között.”

[...]

Az az állítás, hogy a két dal más hangnemben van kétségtől igaz, azonban ezt a könnyűzenei műfajban az adott előadó hangterjedelme határozza meg. A hangnem ilyenkor a mű karakterének nem meghatározó része, ugyanazon dal más előadó általi előadásánál az annak megfelelő hangnembe transzponálják a dalt.

[...]

Két zenemű összehasonlítása során azonban akár a refréndallam, akár az akkordállomány (helyesebben harmónia-kíséret) eltérése önmagában csak egy különbséget jelent (tehát például azonos dallam, de más harmóniák, vagy ritmika). Egy különbség azonosítása alapján azonban kétséget kizáróan nem állítható az, hogy a két zenemű különböző lenne.”

Az eljáró tanács nem tartotta indokoltnak a hasonlóság százalékos kimutatását. A kérdéses műveket egészében vizsgálta, azaz szakvéleményének kialakítása során minden összetevőt (dallam, harmóniák, ritmus, forma, hangulat) értékelt. Ennek alapján állapította meg, hogy a zeneművek refrénje szinte összekeverhető.

2) Beépítési és vázlattevé egyéni eredeti jellege és felhasználása

A Testület SzJSzT-03/11. sz. szakvéleménye egy beépítési és vázlattevé egyéni eredeti jellegének és felhasználásának kérdéseivel foglalkozott. Az alperes által skiccné tekintett beépítési vázlattevévről az eljáró szakértői tanács megállapította:

„összességében a helyszínrajzból, az egyes épületek pontos alaprajzából, valamint a mérnökségi telep épületeire vonatkozó szöveges leírásból álló beépítési és vázlattevé egyéni, eredeti jelleggel rendelkezik. Ez az egyéni, eredeti jelleg az épületegyüttes és az utak elhelyezésében, az épületek közlekedési rendszerében, a helyiségek kialakításában, méretében, az épületek belső elrendezésében, a nyílászárók elhelyezésében is felismerhető.

[...]

A helyszínrajzhoz, valamint a helykijelölési tanulmánytervéhez képest egyértelműen szellemi alkotótevékenység eredményeként jött létre az 1/F/7. számú beépítési és vázlattevé, amely jóval több mint pusztá ötlet, vagy az előírások mechanikus tükrözése (ld. különösen az irodaépület földszinti és emeleti alaprajzait).

[...]

A szerzői jogi oltalom szempontjából közömbös, hogy a kérdéses beépítési és vázlattevé önmagában sem engedélyezési, sem kivitelezési építészeti tév kidolgozottsági szintjét nem éri el. Bár lehet, hogy igazgatási értelemben nem felel meg az építészeti tévével szemben támasztott követelményeknek (pl. a már említett kivitelezhetőség, engedélyezhetőség), szerzői jogi szempontból rendelkezhet, és az eljáró tanács álláspontja szerint rendelkezik is az építészeti alkotások tévét megillető szerzői jogi védelemmel, tekintve, hogy önálló tervezői döntések sorozatát igénylő, egyéni, eredeti jellegű műről van szó.⁶ Felperes beépítési és vázlattevé egyértelműen és kellő mélységben tartalmazza azokat a legfontosabb funkcionális és műszaki tartalmakat, amelyek determinálhatják a tév alapján, annak továbbfejlesztésével megvalósítható építészeti alkotást.

Kétségtelen, hogy az ötlet szerzői jogilag nem védett, így amennyiben a felperes művéből valóban csak ötletek kerültek átvételre, és alperes műve nem használ fel ezen túl más elemeket felperes beépítési és vázlattevéből, alperes önálló, szerzői jogilag védett alkotást hozott létre. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból egyértelműen megállapítható, hogy alperes nem juthatott a felperes beépítési és vázlattevének ismerete és lényeges elemeinek felhasználása nélkül – még a rendelkezésre álló helykijelölési tanulmánytévé, a megrendelő szóbeli utasításai és az ügyi műszaki előírás alapján sem – ennyire hasonló, lényegében azonos eredményre az épületek elhelyezése, és főként az alaprajzi kialakítást illetően. Az eljáró tanács arra az álláspontra helyezkedik, hogy alperes engedélyezési tévé felperes beépítési és vázlattevé lényeges elemeinek felhasználásával készült.

[...]

Ezzel kapcsolatban az eljáró tanács akként foglal állást, hogy a beépítési és vázlattevé azonosítható, egyéni, eredeti jelleget mutató részein alperes nem hajtott végre a művön lényeges változtatást, azonban mint egymásra épülő tévék esetében ez természetesen előfordul, az alperes engedélyezési tévé is mutat egyéni, eredeti jelleget.”

Az eljáró tanács megállapította, hogy a tévműveknek is lehetnek készütségi fokai és akár a lényegi változtatások nélküli, akár az átdolgozásnak minősülő felhasználása is a szerző engedélyéhez kötött.

„Az, hogy a beépítési és vázlattevé engedélyezésre nem volt alkalmas, nem jelenti azt, hogy nem minősülhet az egymásra épülő tevéfázisok első, szerzői jogi védelem alatt álló változatának. Ezzel összhangban, a 37/2007. (XII. 13.) ÖTM rendelet szerint ugyan valóban kötelező része az építészeti-műszaki dokumentációnak a látványtevé, azonban ez nem jelenti azt, hogy egy eredeti, egyéni jellegű, azonban látványtevé nélküli építészeti tevé eleve nem rendelkezhet szerzői jogi védelemmel. Egy építészeti-műszaki dokumentáció szerzői alkotás volta független attól, hogy a felperes tevé megfelel-e az építésügyi igazgatási eljárás követelményeinek.

Az alperes által hivatkozott 2001/28. számú SzJSzT vélemény sem azt rögzíti, hogy egy adott építészeti tevének csak a látványtevé lehet az első védett változata, hanem azt, hogy már pusztán egy látványtevé is lehet olyan védett alkotás, amely egy tevézési folyamat első, szerzői jogilag védett elemének minősülhet. Így természetesen nincs szó arról, hogy látványtevék nélkül elkészített egyéni, eredeti jellegű tevék eleve kizártnak minősülnének a szerzői jogi oltalomból.

A felperes által készített alaprajzok egyértelműen meghaladják az ötletek, valamint a szakmai előírások pusztán mechanikus rögzítésének szintjét. Ahogyan az a fenti kérdések megválaszolásakor is kifejtésre került, felperes beépítési és vázlattevé egyértelműen és az adott tevézési fázishoz igazodva az ötlet szintjét meghaladó módon, megfelelő mélységben tartalmazza a legfontosabb tartalmakat, amelyek determinálják egy építészeti alkotás egyéni, eredeti voltát, így jóval több, mint egyszerű feladat-meghatározás vagy sematikus elképzelés.”

3) Fotók kiadványban és naptárban történt jogosulatlan felhasználása

A SzJSzT 04/2011. számú szakvélemény esetében fotók ajándéknak szánt ingyenes kiadványban, valamint reprezentációs célokra készített naptárban való engedély nélküli felhasználásáról volt szó. Az eljáró tanács a vagyoni kárt a HUNGART Vizuális Művészek Közös Jogkezelő Társasága Egyesület – a már egyszer nyilvánosságra hozott képző-, ipar- és fotóművészeti alkotások bármely további felhasználására vonatkozó – Díjközléményére alapozva állapította meg. A szakvélemény arra is rámutatott, hogy a szerző személyhez fűződő joga is sérült, miután a nevét sem a kiadványban, sem a naptáron nem tüntették fel.

4) Dokumentum regény és színpadi mű azonosságainak-különbségeinek szerzői jogi kérdései

(A megbízó kérte a szakvélemény bizalmas kezelését)

Az SzJSzT 07/11. sz. ügyben egy dokumentum regényt és egy azonos tárgyú színpadi művet kellett összehasonlítani és megítélni abból a szempontból, hogy a színdarab a könyv átdolgozása-e. A dokumentum regény (a továbbiakban: Könyv) megjelenését a szerző közel másfél éven át tartó, hosszas kutatómunkája előzte meg. A teljes ismeretlenségből hozta felszínre és tette a közönség számára elérhetővé a megtörtént történelmi eseményt. A színmű (a továbbiakban: Színdarab) megírásához nem vitatottan a Könyvben leírtakat használták fel, amit hosszas levélváltások eredményeképpen végül fel is tüntettek a sajtóanyagokon: „A színpadi mű Mong Attila: János vitéz a Gulágon című könyvében leírt történelmi események alapul vételével készült.”

Az ügyben eljáró szakértői tanács előjáróban rámutat, hogy [...] a prózai irodalmi művek színpadi feldolgozása bizonyos sajátosságokat is mutat, mert a drámai (nyilvános előadást célzó párbeszédes és vizuális elemeket is tartalmazó) forma eleve, még a legszorosabb átalakítás-átdolgozás esetén is – viszonylag nagy eltávolodást kíván az eredeti műtől.

Korábbi jogunk, az 1969. évi III. tv. ezt tükrözte a 4. § (2) bekezdésének és 17. § (3)

bekezdésének szabályaival. Eszerint önmagában az nem volt átdolgozásnak tekinthető, ha új, önálló mű alkotásához használtak fel idegen művet, de ez nem vonatkozott - többek között - a színpadra való átdolgozásra. Az idegen mű felhasználásával való, új önálló mű alkotása alatt azt értették, hogy az érzés, gondolat, mondanivaló egyéni eredeti kifejtése az új műben már teljesen háttérbe szorult. Az új műbe ilyen – lényeges, azonosítható – vonások már nem kerültek át. Az, hogy a színpadra való átdolgozásnál még az ilyen, csupán inspirált újjá alkotást is átdolgozásnak minősítették, túlzott óvatosság volt (és talán a védelem túlzott kiterjesztése is?), de mindenesetre mutatta, hogy az azonos tárgyat feldolgozó prózai mű és annak színpadi változata nagyobb eltérések esetén is összetartozó, egymásból származó, átdolgozási kapcsolatban lehet.

Ezzel a félreérthető, így túl tág megközelítéssel a hatályos Szjt. szakít, mivel csak azt tekinti átdolgozásnak, ha az eredeti műből származó új mű jön létre.

Ugyanakkor kiindulási alapunk az az értékelés is (ez már a hatályos Szjt-t kommentlítja), hogy „Hasonlóan kényes a szépirodalmi mű tartalma átvételének megítélése...; az ötlet, mondanivaló, a történettípus újra alkotása nyilván nem tartozik az eredeti szerző átdolgozási jogába”). Továbbá a tények, események – akárki is tárja fel azokat elsőként – nyilvánvalóan nem állhatnak szerzői jogi védelem alatt. Ennek különösen nagy szerepe van a tényfeldolgozó dokumentum művek esetében[....]

Mindezek előrebocsátásával tehát a vizsgálatunk logikai rendjében előbb azt kell megvizsgálni, hogy a Könyv eléri-e a szerzői mű minőségét. Ha a válasz igenlő, ezt követően azonosítani kell, hogy a Színdarab tartalmaz-e a Könyv egyéni, eredeti – vagyis alkotójának személyiségi jegyeit is tükröző – lényeges gondolat kifejezési formáival azonos, onnan átvett formákat is.

A védelem fennálltának kérdésében azt hangsúlyozza a Tanács, hogy a mű nem a benne foglalt történelmi adatok és nem is azok kikutatása miatt áll szerzői jogi védelem alatt, mivel ezekben nem tükröződik (nem is tükröződhet) a szerző szellemi tevékenységéből fakadó egyéni-eredeti jelleg, ami a szerzői jogi oltalom alapfeltétele lenne. Az alapul szolgáló tények sajátos rendszerbe építése, az interjúk folyamatos történetté szervezése, a fejezetek dramaturgiává szerkesztése azok a sajátosságai a Könyvnek, ami miatt kétséget kizáróan megállapítható az, hogy az szerzői műnek minősül, oltalom alatt áll.

Abban a második, fő kérdésben, hogy a Színdarab a Könyv átdolgozása-e, a Tanács a művek következő jellemzőinek konkrét, alapos összehasonlításával jutott el válaszához: tényfeltáró történeti munka – abszurd dráma; cselekmény elemei, fordulata, vonulata; szereplők; helyszín; dramaturgia, stílus, gondolati tartalom, eszmei üzenet. Ezek alapján megállapította: A Színdarab egyetlen helyen sem veszi át a Könyv szövegét, mondatait, a könyvbeli gondolat kifejtés egyéni eredeti formáit. Összefoglalóan: Az „Egyszer élünk, avagy a tenger azontúl tűnik semmiségbe” c. színdarab szerzői jogi szempontból nem átdolgozása a „János vitéz a Gulágon” c. prózai írásműnek, hanem eredeti alkotás, emiatt szerzői jogsértés nem valósult meg. A Színdarab csak a szerzői jog által nem védett tényeket (esetenként a prózai írásmű szerzője által elsőként feltártakat is) vesz át, amelyek tekintetében sem a Könyv szerzőjének, sem másnak nem állnak fenn szerzői jogai.

A Tanács kiegészítően megjegyezte, hogy ha a dokumentumregényt a színdarab szerzői nem ismerték volna, feltehetően más színdarabot írtak volna. De ettől még nem eleve igenlő a válasz az átdolgozás megtörténte nézve. [...] A Könyv és a Színdarab között legfeljebb ihlet

(alkotásra ösztönző ötletadás) szintű kapcsolat kimutatható. Esetünkben [...] nem a Könyvre, hanem a Könyv által leírt egyes, a valóságban megtörtént eseményekre lehet ráismerni a Színdarab megtekintésekor.

5) Híres mondások, irodalmi idézetek és graffiti-szövegek borospalack-címkéken való felhasználása

Az SzJSzT 08/2011. sz. ügyben a szakvéleményt kérő (felhasználó) olyan borospalackokat kívánt kereskedelmi forgalomba hozni, amelyeknek a címkéin politikusok és egyéb közismert személyek híressé vált mondásai, irodalmi művekből és filmalkotásokból vett idézetek, valamint graffitik szerepelnek (mindezeket a megbízó együtt idézeteknek tekintette). A Testület részéről eljáró szakértői tanács (eltérő szerzői jogi minősítésük miatt) külön-külön vizsgálta az graffitik és az azonosított műrészletek felhasználását.

A tanács aláhúzta, hogy művek felhasználására engedélyt – ha a törvény nem tesz kivételt – csak felhasználási szerződéssel lehet megszerezni. A vizsgált ügyben az engedélyezési jog nélküli díjigény törvényi esetei nem voltak alkalmazhatók, és elsősorban az idézésekre vonatkozó szabad felhasználás kerülhetett szóba. A szakvélemény e mellett a felhasználni kívánt művek „árva műkénti” minősítésének feltételeit is megvizsgálta. A szakvélemény az idézés kapcsán kitért a szabad felhasználási feltételek vizsgálatára (forrásmegjelölés idézési cél, szöveghűség) is.

„Az olyan irodalmi graffiti esetében..., amelynek bizonyíthatóan van azonosítható szerzője, illetve a szerzőséget az Szjt. szerint megalapozó vélelem alapján vélelmezhető a szerző személye, a graffiti, mint teljes irodalmi mű felhasználása a szerző engedélyéhez, és – hacsak a szerző nem mond le a jogdíjról kifejezetten – jogdíj fizetéséhez van kötve.

[...]

Az átvevő alkotás szerzői műként való minősítésének feltétele azért áll fenn, mert az idézés kizárólag „alárendelt szerepet” játszhat a teljes műben. Ebből következik, hogy az átvevő műnek – az idézett műhöz képest – egyfajta önállósággal kell rendelkeznie azáltal, hogy domináns módon járul hozzá a teljes mű egyéni, eredeti jellegéhez. Az idézés tehát kizárólag kiegészítő szerepet tölthet be és nem szolgálhat a teljes mű egyéni, eredeti jellegének alapjául, csupán annak jellegét „erősítheti”. Ha a borospalack címkéje megfelel a szerzői mű kritériumainak, akkor alkalmas az idézet befogadására.

[...]

Olyan esetben tehát, ahol az idézéshez stílusbeli funkció párosul és annak célja az „átvevő mű” fogyasztói, felhasználási értékének növelése (pl. boroscímke esetében az üveg esztétikai kinézetének javítása), az idézett mű jogosultjának a felhasználáshoz fűződő érdeke nem hagyható figyelmen kívül. Ez azt jelenti, hogy az idézés nem vezethet az idézett műrészlet és a mű közötti közvetlen konkuráláshoz, éppen ezért nem megengedett egy mű lényeges tartalmának átvétele sem.”

6) Filmalkotás 3D-s feldolgozásának szerzői jogi kérdései

A Testület az SzJSzT 16/2011. sz. ügyben egy 1986-ban készült rajzfilm 3D-s feldolgozásának szerzői jogi kérdéseivel foglalkozott, érintve a nemzeti filmvagyonba tartozó alkotások jogosultjainak jogait, ideértve a MaNDA vagyoni jogait (terjesztési jog).

„A film megváltoztatása körében elmondható, hogy a digitalizált 3D filmváltozat előállításához, függetlenül attól, hogy átdolgozásról vagy azt el nem érő megváltoztatásról van-e szó, az Szjt.

82. § (1) bekezdés a) pontja alapján szükség van a filmelőállító engedélyére, továbbá az Szt. 65. § (2) bekezdése alapján a filmelőállítói szerzői vagyoni jogokkal rendelkező szervezet, azaz a MaNDA vagy a Mokép-Pannónia Kft. engedélyére.

A MaNDA által vagyongazdálkodási tevékenysége keretében gyakorolt terjesztési jog terjedelmét a Filmtv. 2. § 15. pontja oly módon határozza meg, hogy az magában foglalja a forgalmazással, illetve az arra történő felkínálással, a moziüzemeltetéssel, a filmalkotás bármely adathordozón, így különösen videón és DVD-n történő kiadásával, értékesítésével, bérbeadásával, használatba adásával, filmalkotások az EGT-államok területére történő kereskedelmi célú behozatalával, illetve kereskedelmi célú birtoklásával megvalósuló szerzői felhasználási jogokat. A Filmtv. definíciója nem foglalja magában a filmalkotás átdolgozására vonatkozó Szt. 29. § szerinti szerzői felhasználási jogot. Az 1. kérdéssel kapcsolatosan kifejtettekből következően, amennyiben az új egyéni eredeti vizuális elemek, egyéb többlet alkotáselemek filmbe illesztése folytán a létrejövő digitalizált 3D filmváltozat az eredeti 2D filmalkotás átdolgozásának, az abból származó új műnek minősül, úgy ez azt jelenti, hogy a létrejövő digitalizált 3D filmváltozat már nem tartozik a továbbiakban a nemzeti filmvagyon körébe.

Az átdolgozás azt jelenti, hogy az eredeti műből származó mű, az eredetitől különböző, „más” mű lesz. A származékos új mű felhasználásához pedig, nincs szükség az eredeti mű szerzői jogosultjainak az engedélyére.

Amennyiben a többlet alkotáselemek filmbeillesztése folytán a létrejövő digitalizált 3D filmváltozat az eredeti 2D filmalkotás átdolgozásának minősül, úgy a 3D filmváltozat az eredeti 2D filmalkotásból származó, de attól különböző „más”, új műnek minősül. Ennek folytán, ha az átdolgozáshoz mind az eredeti szerzői jogosultak, mind a filmelőállítói jogosult(ak) hozzájárultak, úgy a digitalizált 3D filmváltozat terjesztése, illetve további bármilyen felhasználása már az eredeti 2D filmalkotás szerzői, illetve szomszédos jogosultjainak engedélye nélkül folytatható.

Amennyiben a digitalizált 3D filmváltozat gyártója az egyes szerzőkkel, ide értve az eredeti 2D film alkotóit és az új 3D változatot készítő animációs szakember szerzőket is, olyan tartalmú megfilmesítési szerződést köt, amely nem tartalmaz korlátozást a szerzők részéről az átengedett felhasználási jogok tekintetében, úgy az Szt. 66. § (1) bekezdése alapján a 3D filmváltozat gyártója megszerzi az egyes közös jogkezelésbe tartozó, a jogszabály folytán a magánszemély szerzőknél maradó felhasználási jogokon kívüli összes filmmel kapcsolatos szerzői felhasználási, vagyoni jogot. Ebben az esetben a 3D filmváltozat gyártója, mint kizárólagos szerzői és szomszédos jogi jogosult joga a 3D filmváltozat felhasználása, illetve a felhasználás engedélyezés vagy jogát ruházás folytán harmadik személyeknek történő lehetővé tétele”.

Kiegészítő szakvéleményében az eljáró tanács kifejtette a következőket:

„Amennyiben az alap szakvéleményben részletesen kifejtett feltételek megvalósulása mellett a megbízó által létrehozott digitális 3D filmalkotás az eredeti 2D Film átdolgozásának minősül, úgy az átdolgozás eredményeként a szakvéleményben részletezett jogi indokok alapján az Szt. 29. §-a értelmében az eredetihez képest más, új származékos mű jön létre. A szerzői jogosult azaz a MaNDA engedélye nélkül fogva magához az átdolgozáshoz szükséges.

Az Szt. alapján az átdolgozás (Szt. 29. §) különbözik a szerzői jogi értelemben vett terjesztéstől (Szt. 23. §, 23/A. §). A két felhasználási mód az Szt. értelmében tehát különbözik egymástól.

A Manda által vagyongazdálkodási tevékenysége keretében gyakorolt terjesztési jog terjedelmét a Filmtv. 2. § 15. pontja oly módon határozza meg, hogy az magában foglalja a forgalmazással,

illetve az arra történő felkínálással, a mozi-üzemeltetéssel, a filmalkotás bármely adathordozón, így különösen videón és DVD-n történő kiadásával, értékesítésével, bérbeadásával, haszonkölcsönbe adásával, filmalkotások az EGT-államok területére történő kereskedelmi célú behozatalával, illetve kereskedelmi célú birtoklásával megvalósuló szerzői felhasználási jogokat. A Filmtv. terjesztési jog definíciója azonban nem foglalja magában a filmalkotás átdolgozására vonatkozó Szjt. 29. § szerinti szerzői felhasználási jogot.

A fentiek, illetve az alap szakvéleményben részletesen kifejtett indokok alapján az eljáró tanács megerősíti, hogy a Film leírt módon tervezett átdolgozása sem az Szjt., sem a Filmtörvény alapján nem tartozik a terjesztés fogalmába.”

7) Közterületi szobor áthelyezése (A megbízó kérte a szakvélemény bizalmas kezelését)

Az SzJSzT 32/2011. sz. ügyben a megbízó közterületen elhelyezett szobor felhasználási joga gyakorlásával kapcsolatban kérte a Testület állásfoglalását. A Testület 156/1999. (XI.3.) Kormányrendelet 1. §-ának (3) bekezdése alapján csak az Szjt.-ben szabályozott vagyoni jogok gyakorlásával összefüggő kérdésekben adott szakvéleményt.

A megbízás konkrét adatainak hiányában a kérdések megválaszolása során a szakértői tanács a szóban forgó műveket még védelem alatt állónak tekintette, olyannak, amelyre nézve nem telt még el alkotójuk halálát követő év első napjától számított 70 év.

A megbízásban feltett kérdések lényegében arra irányultak, hogy egy szobor áthelyezése ütközik-e bármely szerzői jogba. *“Ez – a vagyoni jogok vonatkozásában – szerzői jogi általános terminológiát alkalmazva annyit jelent, hogy megvalósít-e felhasználási cselekményt (sért-e vagyoni jogot) a közterületen elhelyezett szobor áthelyezése. A személyhez fűződő jogok esetleges megsértése esetén pedig a kérdés azt jelenti, hogy a jelenbeli, vagy jövőbeli áthelyezés sérti-e a szerző fennálló személyhez fűződő jogait.”*

E kérdésekre a Testület részéről eljáró tanács szerint a hatályos Szjt. alapján kell válaszolni, mert ha egy cselekmény/magatartás egy szerzői jogi jogosult jogát sérti, azt akkor is a hatályos szabályok alapján kell eldönteni, ha a mű elkészítésére és felhasználására a felek a hatályos Szjt. hatályba lépését megelőzően kötöttek szerződést. Ha azonban olyan cselekményt/magatartást kell minősíteni, amely a felek felhasználási szerződésén alapul, akkor erre elsősorban a szerződés, és a szerződéskötés időpontjában hatályos szerzői jogi rendelkezések az irányadók.

A közösségi tereken elhelyezett művészeti alkotások kapcsán a szakvélemény megállapította:

“Magyarországon a köztéri szobrok megrendelése, elkészítése, felállítása társadalmi igényre, közpénzből valósul meg. A művek kiválasztása, elhelyezése, befogadása – a megrendelő kezdeményezése alapján – a kulturális tárca felügyelete alatt álló szervezeti rendszerhez tartozó Képző és Iparművészeti Lektorátus, illetve a fővárosban a Budapest Galéria által szervezett és regisztrált tanácsadó testületek szakmai véleményezése után történik meg. A köztéri szobor az adott térre, a tervezett vagy a meglévő környezetbe komponálva nyeri el a végleges formáját, így az alkotás szerves, elválaszthatatlan része a szűkebb, tágabb környezet is. Amennyiben a szobor környezetét építész, vagy tájtervező társművész tervezte, a változtatáshoz az ő hozzájárulása is szükséges.”

Az eljáró tanács műalkotásnak minősülő, közterületen elhelyezett szobor esetén következőképpen fogalmazta meg a megbízásban feltett kérdésekre adott válaszait:

A közterületi szobor helye (elhelyezése) érinti a szerző szerzői jogát. A közterületi szobor áthelyezése érinti mind a szerző vagyoni, mind személyhez fűződő jogát. A közterületi szobor áthelyezése sértheti a szerző Szjt. 13.§-ban meghatározott, a mű egységéhez fűződő jogát, ha az áthelyezés sérelmes a szerző becsületére vagy hírnevére.

“Ha a megrendelő/tulajdonos a szobor egy meghatározott közterületen történő kiállítás jogát szerzi meg (ez a tipikus), akkor a szerződésben megszerzett felhasználási jog terjedelmén túlmenő felhasználást valósít meg akkor, amikor más közterületre áthelyezi a szobrot. Ez a magatartás pedig sérti a szobor szerzője vagyoni jogát, mégpedig az Szjt. 17.§ g) pontjában meghatározott kiállítási jogát.”

Kiegészítő válaszában a szakértői tanács a fentiekhez hozzáfűzte:

*“Még a szobor felállításának helyét meghatározó felhasználási szerződés megléte esetén is lehet olyan jog, amely **feljogosítja a tulajdonost arra, hogy áthelyezhesse a szobrot más közterületre, vagy szobormúzeumban helyezze el azt. Ez pedig a közterületi szobor tulajdonosának tulajdonjogából eredhet, valamint abból, hogy a megrendelő/tulajdonost nem terheli kiállítási kötelezettség. A közterületi szobor tulajdonosának tulajdonjoga ugyanolyan rangú magánjog, mint a szerző vagyoni joga (Szjt. 17.§ g), és a mű sérthetlenségéhez fűződő személyhez fűződő joga (Szjt. 13.§). Az azonos rangú magánjogok ütközése csak a rendeltetésszerű joggyakorlás elvének alkalmazása útján oldható fel. Erről döntést az Szjt. 3.§ útján alkalmazandó Ptk 2. § (2) bekezdés, és 5.§ (1) és (2) bekezdések alapján kizárólag esetről esetre, a konkrét tényállás ismeretében mérlegelés alapján lehet hozni, általános szabályai nincsenek, és ilyenek nem is alkotmányosak. A rendeltetésszerű joggyakorlás megállapíthatóságához az álláspontok, indokok összevetése szükséges. Ez csak a szerzővel való egyeztetés útján lehetséges. A bírói gyakorlatban már minősítették az Szjt. 13.§-ba ütköző magatartásnak a szobor áthelyezését, ha az áthelyezés az áthelyezési döntést kötelezően megelőző művészeti szakvélemény beszerzése nélkül, és a szerzővel (jogutóddal) való véleménycsere, a szerző (jogutód) döntés előkészítésbe való bevonása nélkül történt.***

[...]

Az eljáró tanács álláspontja szerint **a közterületi szobor tulajdonosa a szerző külön, kifejezett, írásba foglalt beleegyezése nélkül is megszerzi a közterületen történő kiállítás jogát a következő indokok alapján:**

- Az Szjt. 69.§ (2) bekezdése nem kíván írásbeli alakot a szerző beleegyezéséhez (ez eltérés a felhasználási szerződés kötelező írásba foglalását – néhány nevesített kivétellel előíró Szjt. 45.§-tól, vagyis lex specialis a 45.§-hoz képest).
- Ebből következően a szerző érvényesen ráutaló magatartással, vagy szóban is beleegyezhet a közterületi szobor kiállítási joga átengedésébe.
- Mivel a szerző előre meghatározott közterületre tervezi meg és készíti el a szobrot, ezért – legalábbis ráutaló magatartással – nyilvánvalóan beleegyezik abba, hogy **a szobor a megállapodás szerinti közterületen, és nem másutt kiállításra kerüljön, tehát rendelkezésre áll az alakisághoz nem kötött beleegyezés.**

A megrendelésből/szerződésből adódó közterületi kiállítási jog megszerzéséből további következtetések is adódnak.

A megrendelő/tulajdonos nem köteles a megrendelt szobrot kiállítani, a felhasználási jog ugyanis csak jog, és csak abban az esetben jelent egyben kötelezettséget, ha a felhasználó ezt kifejezetten elvállalja a felhasználási szerződésben. Felhasználási kötelezettsége tehát csak akkor keletkezik, ha a szobor elkészítésére/felhasználására kötött szerződésben az ott meghatározott közterületen történő elhelyezésre a megrendelő kötelezettséget vállal.

Az eljáró tanács megjegyzi, hogy az olyan közterületi szobor megrendelés, amely nem köti meghatározott közterülethez a szobrot, illetve lehetővé teszi a szobor több helyen (bárhol) történő elhelyezését is, ritka, sőt csaknem kizárt, mert a közterületi szobor elhelyezés építési szabályok hatálya alá is tartozik (az egyéb közjogi szabályokat itt nem említve).

[...]

A szerzői jogról szóló 1921. évi LIV. törvénycikk alapján, amely 1969. december 31-ig volt hatályban,¹ a szerzői jog (vagyon jog) átruházható volt². Azt is kimondta a törvény a képzőművészeti alkotásokra vonatkozó rendelkezések között, hogy a mű tulajdonjogának átruházása nem hat ki a szerzői jogi jogátengedésre.³ Feltéhető tehát, hogy az 1921-es törvény hatálya alatt megrendelt közterületi szobrokra megfelelő felhasználási/vagyon jogot szerzett megrendelőjük, de a feltevést csak a konkrét szerződések áttanulmányozása erősítheti meg.

A következő, 1970. január 1. és 1999. augusztus 31. között hatályban volt szerzői jogi törvény és “végrehajtási rendelete” alapján⁴ is köthettek a felek szerződést a közterületi szobor elkészítésre/felhasználására, és ebben az időben sem volt jogszabályi akadálya a közterületi kiállítási jog és egyéb felhasználási jogok szerződés útján történő megszerzésének. A szabadban levő képzőművészeti alkotásokra vonatkozó jogok⁵ a ma hatályos szabályok szerinti jogokkal szinte teljesen megegyeztek (a csekély különbség a jelen szakvélemény kérdéseit nem érinti).”

A kiállítási jog kapcsán a szakértő tanács megállapította:

“Ha a megrendelő/tulajdonos egy meghatározott közterületen történő kiállítás jogát szerzi meg (ez a tipikus), akkor a szerződésben megszerzett felhasználási jog terjedelmén túlmenő felhasználást valósít meg akkor, amikor áthelyezi a szobrot. Ez a magatartás pedig sérti a szobor szerzője vagyon jogát. Ezt az alábbi levezetés indokolja. A szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére. E törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető. (...) **Jogosulatlan a felhasználás különösen akkor, ha arra törvény vagy az arra jogosult szerződéssel engedélyt nem ad, vagy ha a felhasználó jogosultságának határait túllépve**

¹ 1969. évi III. törvény a szerzői jogról

56. § (1) Ez a törvény az 1970. évi január hó 1. napján lép hatályba. Rendelkezéseit alkalmazni kell a hatálybalépésének időpontjában a korábbi jogszabályok szerint szerzői jogi védelem alatt álló művekre is. A törvény nem érinti a hatálybalépése előtt létrejött felhasználási szerződéseket.

² 3. § A szerzői jog élők között vagy halál esetére, korlátlanul vagy korlátozva átruházható.

³ 63. § Ha a szerző valamely művét másnak tulajdonába bocsátja, ezzel a szerzői jog átengedettnek nem tekintetik.

⁴ 1969. évi III. tv. a szerzői jogról, egységes szerkezetben a végrehajtására kiadott 9/1969. (XII. 29.) MM rendelettel (Sztj.vr.),

⁵ 1969. évi III. tv. 45, 46.§-ok

használja fel a művet.⁶ Az áthelyezéssel a szerző kiállítási jogába (Szt. 17.§ g) pont) ütköző magatartás valósul meg.”

A mű egységéhez fűződő jog kapcsán a Testület kifejtette:

“a más, méltatlan környezetbe való helyezés – csak akkor sérti a szerző személyhez fűződő jogát, ha az sérelmes a szerző becsületére vagy hírnevére. Ekkor az objektív, a szerző képét a kívülág irányában negatívan befolyásoló változtatás jelenti a mű egységének sérelmét.”

A szerzői vagyoni jog, a mű egységéhez fűződő jog valamint a közterületi szobor tulajdonosa tulajdonjogának gyakorlatban történő összemérése kapcsán a szakvélemény megállapította:

“a mű integritásának bármilyen sérelme csak akkor jogellenes, ha az a szerző becsületének vagy hírnevének sérelmével jár. (A szerzői jogi törvény magyarázata több indokkal alátámasztva csak a második fordulathoz kapcsolja a becsület / jó hírnév sérelmét, és állítja, hogy a mű lényegébe történő beavatkozás és a becsületet, jó hírnevet sértő csorbítás/változtatás között nemigen marad játéktér.)

A funkcionális művekre (elsősorban épületekre) nézve a szakértői és bírói gyakorlat⁷ racionális, a visszaélésszerű joggyakorlást gátló határok közé helyezte a szerző joggyakorlását. A művészeti, elsősorban nem funkcionális alkotások esetén pedig nyilvánvalóan elbillen a mérleg egy kissé a szerző joga javára, hiszen nehezebb a funkcióból adódó tulajdonosi joggal indokolni a szerzői jog megsértését.

A bírói gyakorlat az eltúlzott igényeknek nem ad helyt, az indokolt igények esetén gondosan, sokoldalúan mérlegel.

[...]

Egy közterületi szobor áthelyezése esetében különféle szempontokat lehet értékelni annak megítélésakor, hogy vajon az adott áthelyezés sérelmes-e a szerző becsületére vagy hírnevére.

Ha az adott esetben a szerzői becsület és hírnév sérelme megállapítható, a szerző személyhez fűződő és vagyoni jogát össze kell mérni a tulajdonjog által adott tulajdonosi érdekvédelemmel is.

A tulajdonos oldalán azt kell értékelni, hogy a szobor áthelyezéséről szóló döntés a rendeltetésszerű joggyakorlás körébe tartozik-e. Ennek szempontjai sokfélék lehetnek. A legtipikusabban az a tulajdonosi érdek érvényesülhet a szobor áthelyezése indokaként, ha a szoban forgó közterület rendezése miatt az áthelyezés nem kerülhető el (pl. a szobor talpazata újonnan elhelyezendő közművezeték útjában állna). Ha a szoban forgó közterület funkciója módosul, pl. közösségi közlekedési útvonal kerül oda, ahonnan gyalogosan meg lehetett tekinteni a szobrot, az is megfelelő indokul szolgálhat. Értelemszerűen elfogadható indok, ha a szobor helyét is magában foglaló közterület -részre épületet létesítenek.

A kívánatos megoldás az egyenrangú jogok ütközése miatt mindenképpen az, ahogy ezt a legfrissebb bírói döntés is idézi, hogyha a tulajdonos az áthelyezési döntés előkészítésébe bevonja a közterületi szobor alkotóját, vagy jogutódját, és a döntés előtt - abban az esetben

⁶ Szt. 16. § (1) és (6) bekezdés

⁷ SzJSzt 18/2009., 04/2009., 6/2007., 9/2008/1., 24/2007., 1/2006., 35/2002., -38/2001., 29/2001., 28/2001/1-2., 2/2001., BH2005. 427 - A tulajdonosi jogok rendeltetésszerű gyakorlása nem eredményezheti a tervezőnek az építményhez fűződő szerzői joga megsértését; BH2005. 143 I. Az építész, - mint az építészeti alkotáson fennálló szerzői jog jogosultja - az építménnyel kapcsolatos szerzői jogai közül a felhasználás jogát átruházhatja, azaz a művön harmadik személynek kizárólagos felhasználási jogot engedélyezhet. BDT2008. 1756-épület tulajdonosának joggal való visszaélése engedély nélküli átépítés esetén.

is, ha erre állami tulajdonú közterületre nézve nem áll fenn kifejezett jogszabályi kötelezettség -megfelelő szakvéleményt szerez be a képzőművészeti vagy iparművészeti alkotás közterületen önkormányzati tulajdonban levő épületen vagy épületben történő elhelyezése, áthelyezése, restaurálása, és lebontása esetén döntés-előkészítő művészeti szakvélemény adására feljogosított szervtől.”

Az arra vonatkozó kérdésre, hogy az áthelyezéséhez szükséges-e a szobor alkotójának, illetve - halála esetén – jogutódjának a hozzájárulása? Ha igen, mennyi ideig gyakorolhatja ezen hozzájárulási jogot? a Testület a következőképpen válaszolt:

“Mivel az áthelyezés érintheti a szerző (jogutód) kiállítási jogát, és a mű egységéhez fűződő jogát, ezért – noha a szerző (jogutód) kifejezett hozzájárulása a védelmi időn belül sem szükséges a közterületi szobor áthelyezéséhez, az ilyen döntés az azonos rangú magánjogok ütközése miatt akkor aggálytalan, ha az előkészítésbe a szerzőt (jogutódot) a védelmi idő alatt a tulajdonos bevonja, és törekszik a konszenzus kialakítására.”

A további megbízói kérdések kapcsán a szakvélemény rögzítette:

“A szoborról történő másolatkészítés szerzői jogi értelemben többszörözés. (Szjt. 18.§⁸) Ez jelentheti a szobor “utánépítését”, tehát három dimenziós, térbeli “utánképzését”, vagy kétdimenziós másolat készítését bármely módon (rajz, analóg, vagy digitális fénykép, analóg, vagy digitális filmfelvétel, stb.). Az eljáró tanács a 4.1. -4.4. kérdést akként érti, hogy a szobor “utánépítésére” vonatkoznak.

Természetes személy a saját céljára utánképezheti a közterületi szobrot az Szjt. 35.§ (1) korlátjai között, amely szerint *természetes személy magáncélra a műről másolatot készíthet, ha az jövedelemszerzés vagy jövedelemfokozás célját közvetve sem szolgálja.(...)* Magától értetődően a természetes személy az így készült magánmásolatot nem állíthatja ki, és semmilyen más felhasználási cselekményt sem valósíthat meg a magáncélra lemásolt szoborral. (A tulajdonos jogállására ld. az egyes alkérdésekre adott válaszokat).”

A védelmi idő fennállása alatt a szerző (jogutódja) hozzájárulása szükséges a szobor “utánképzéséhez”, mert ez olyan többszörözési cselekmény, amely kívül esik az értelemszerűen megszerzett kiállítás jogon. Ha a szerző örököse nem ismert, Hungart útján⁹ szerezhető meg a vagyoni jogok körébe tartozó felhasználási engedély, a személyhez fűződő jogok az örökös ismertté válásáig alanytalanná válnak. A tulajdonos hozzájárulására nincs szükség szobor “utánképzéséhez”, mert az “utánképzés” önmagában nem sérti a megszerzett kizárólagos tulajdonjogot. A másolat esetleges kiállítása a védelmi idő fennállása alatt a tulajdonos kiállítási jogát is sérti, ha erre kizárólagos jogot szerzett. A védelmi idő lejártá után a szerző (jogutód) hozzájárulása nem szükséges a szobor “utánképzéséhez”. A védelmi idő lejártá után sincs szükség a tulajdonos hozzájárulására a közterületi szobor “utánképzéséhez”, ha a másolatot nem teszik hozzáférhetővé (nem állítják ki) nyilvánosan.”

⁸ 18. § (1) A szerző kizárólagos joga, hogy a művét többszörözze, és hogy erre másnak engedélyt adjon. Többszörözés:

a) a mű anyagi hordozón való - közvetlen vagy közvetett - rögzítése, bármilyen módon, akár véglegesen, akár időlegesen, valamint b) egy vagy több másolat készítése a rögzítésről.

(2) A mű többszörözésének minősül különösen a nyomtatással megvalósuló mechanikai, filmes vagy mágneses rögzítés és másolatkészítés, a hang- vagy képfelvétel előállítása, a sugárzás vagy a vezeték útján a nyilvánosságához történő közvetítés céljára való rögzítés, a mű tárolása digitális formában elektronikus eszközön, valamint a számítógépes hálózaton átvitt művek anyagi formában való előállítása. Az építészeti alkotások esetében többszörözés a tervben rögzített alkotás kivitelezése és utánépítése is.

⁹ A képző- ipar- és fotóművészet területén közös jogkezelést gyakorló szervezet

Dr. Győri Erzsébet
a Testület elnöke

Id. dr. Ficsor Mihály
a Testület elnöke 2011. évben

Dr. Sár Csaba
a Testület elnökhelyettese

* * *

Mellékletek: 1) A 2011. évben tartott elnökségi ülések jegyzőkönyvei
2) A megkeresések és megbízások listája

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szervezetéről és működéséről szóló 156/1999. (XI. 3.)
Korm. rendelet 5. §-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján a beszámolóval egyetértek.

Budapest, 2012. április „ ”.

Dr. Bendzsel Miklós
a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának
elnöke